

Arrest

nr.269 420 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: E., L. (..)
geboortedatum: 12.10.1979
geboorteplaats: Gjorem Kruje

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(..)

(x) 2° in volgende gevallen :

(..)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 16/09/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar inwonende minderjarige kinderen en dat ze elkaar al jaren kennen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige inwonende kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ART 12 EVRM EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN EN ART, 23 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG INZAKE BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN (hierna afgekort: BUPO) IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991

4.

Voormelde bepalingen voorzien in het recht om te huwen.

Art. 12 EVRM bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gepin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. "

Art. 23 BUPO bepaalt:

" 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gefn te stichten wordt erkend. "

Terzake kan bovendien nuttig verwezen worden naar de bepalingen van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en

de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit "BGV", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

Hierin wordt uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend.

Uit deze bepaling kan logischerwijze (a fortiori) worden afgeleid dat na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden afgeleverd.

Indien de Omzendbrief bepaalt dat het (eerdere) bevel niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd gedaan, dient hier per analogiam (of a fortiori) uit te worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd wanneer de Staatssecretaris kennis heeft gekregen van deze huwelijksaangifte (zie beslissing 9bis).

Door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de betreffende attaché de artikelen 12 EVRM en art. 23 BULO. Het wordt verzoeker immers door het bevel (en de uitvoering ervan) onmogelijk gemaakt om zijn huwelijk daadwerkelijk af te sluiten aangezien de voltrekking van het huwelijk onmogelijk is zonder de aanwezigheid van verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Een bijkomend gevolg is dat het gevoerde onderzoek naar de intenties van de kandidaat-echtgenoten (en naar het voorhanden zijn van een eventueel schijnhuwelijk) volstrekt nutteloos en overbodig dreigt te worden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekende partij betwist niet dat haar regelmatig verblijf verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing.

2.4. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar verhindert daadwerkelijk haar huwelijk af te sluiten.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de ingeroepen gezinsrelatie en met de huwelijksaangifte.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven met de in België verblijvende partner als dusdanig niet wordt betwist. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in de huidige procedure dan ook aangenomen.

De situatie van verzoekende partij is evenwel deze van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. Zij weerlegt deze vaststelling niet. Zij werd op geen enkel ogenblik reeds toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig privé-, gezins- of familieleven vormt.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Er is rekening gehouden met de huwelijksaangifte in België. Verwerende partij is van mening dat deze gegevens zich niet verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de voorliggende situatie is verwerende partij van oordeel dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Zij benadrukt dat verzoekende partij enkel tijdelijk wordt gescheiden van haar partner, met name voor de tijd die nodig is om haar situatie weer in regel te stellen en opnieuw reglementair België binnen te komen.

In de voorliggende situatie moet worden vastgesteld dat het verblijf van verzoekende partij in België steeds precair was. Op geen enkel ogenblik werd zij toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in dit land. In deze situatie dienden verzoekende partij en haar partner er zich ook steeds van bewust te zijn geweest dat de voortzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied eveneens een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven. Het komt aan verzoekende partij toe om concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen.

Verzoekende partij betwist niet dat het haar toegestane tijdelijke verblijf in België is verstreken en evenmin dat de bestreden beslissing slechts tot gevolg heeft dat zij tijdelijk het grondgebied dient te verlaten, totdat zij opnieuw reglementair België binnen kan komen en hier mag verblijven. Verzoekende partij kan in ieder geval opnieuw België binnenkomen en hier tijdelijk verblijven van zodra een nieuwe verblijfsperiode van 90 dagen aanvat. Verzoekende partij kan ook steeds terugkeren naar en verblijven in België van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige verblijfsdocumenten voor een verblijf van meer dan drie maanden, om hier samen met haar partner (en kinderen) te verblijven.

Verzoekende partij toont in de voorliggende situatie niet aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet kon oordelen dat er enkel sprake is van een tijdelijke scheiding van haar partner. Zij kan evenmin overtuigen dat verwerende partij vervolgens onterecht oordeelde dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in haar geval niet disproportioneel is ten aanzien van haar gezins- en familiale belangen.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Er moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. EHRM, 12 juli 1976, X./Duitsland).

Verzoekende partij toont allereerst niet aan dat de huwelijksplannen redelijkerwijze niet kunnen worden gerealiseerd in het buitenland.

Daarenboven wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoekende partij op zich niet verhindert om te huwen met haar Belgische partner en om samen een gezin te stichten. Er wordt verzoekende partij enkel gevraagd tijdelijk het grondgebied te verlaten, totdat zij zich opnieuw in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 23 BUPO aannemelijk.

2.6. Waar de verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 wijst de Raad er in eerste instantie op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 3 maart 2003, nr. 116.627; RvS 13 februari 2002, nr. 103.532). Verder merkt de Raad op dat de omzendbrief van 17 september 2013 enkel de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf betreft. De instructies die in deze omzendbrief zijn opgenomen, zijn niet bestemd voor derden buiten het bestuur en kunnen op zich geen aanleiding geven tot legitieme verwachtingen waaraan afbreuk zou kunnen worden gedaan wanneer deze instructies niet worden gevolgd (RvS 17 november 2016, nr. 236.438: *“Les instructions qui y sont consignées ne sont donc pas destinées à l'attention de tiers à l'administration et ne sont dès lors pas susceptibles de faire naître dans leur chef des attentes légitimes auxquelles il pourrait être porté atteinte en raison de l'irrespect de ces instructions.”*). Verder blijkt uit de omzendbrief niet dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied kan treffen maar enkel dat in bepaalde omstandigheden de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt geenszins een gedwongen verwijdering in. Het betoog van verzoekende partij dat geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou afgeleverd kunnen worden, kan niet gevolgd worden.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER